

En lang parentes

BO GREEN JENSEN

Der var engang et land, som hed Corona. Eller: Vil I høre om dengang, verden holdt lukket? Det bliver interessant at se, om og hvordan og hvor længe vi husker det aflyste forår i 2020. Vil dagens børn fortælle deres børn om Corona, som vores forældre talte til os om Besættelsen og de fem onde år?

Sikkert er i hvert fald, at vi aldrig har kendt magen. Forhåbentlig kommer der aldrig et år, vi kan sammenligne med 2020.

Sidst jeg bidrog til denne klumme, var i slutningen af marts. Det var ugen efter ugen, hvor Danmark blev lukket ned på et døgn. Tilfældigvis peger pilen atter på mig, mens hverdagen åbner igen. Ganske vist ikke i fuld skala, men der er ved at være sikre tegn. Jeg kan endelig lukke en lang parentes.

Der var først en hektisk uge med opskræmt og måske også opstemt panik. For det var vel lidt spændende og epokalt at være med i en virkelig thriller. Så faldt landet i en tornerose-søvn, der lignede eventyrets version. Kokken skulle til at give køkkendrenge en lussing, men stivnede midt i bevægelsen. Gaderne blev stille. En mægtig tjørnehæk voksede op.

Hver har sin egen version af Corona. Når tingene kommer på afstand, tror jeg nok, at de fleste vil huske fjernskoling for det gode. Det vil vi i hvert fald hjemme hos os. Der var så mange kærlige ritualer, som blev udviklet i de uger. Så begyndte skolen igen for de mindste, og der blev stille i huset.

MIDTVEJS I FORLØBET så jeg et interview med en stor pige på kanten til ung kvinde. Vinklen i historien var, at 1. og 2. g følte sig glemt i debatten om skolernes genåbning. Det kan jeg godt forstå. Det var nyt for mig, at kun 3. g skulle tilbage.

Pigen var stille, forsagt og alvorlig. Hun blev interviewet i et køkken, som måske var sprittet ekstra grundigt af i dagens anledning (eller også er jeg blevet for vant til vores egen rodebutik, hvor der altid er katte, krummer og børn). Her var alt sterile flader af børstet stål og hvidt laminat. Der kom gråt lys ind ad vinduet. Eneste tegn på liv var en bluetooth-højtaler.

Pigen var vel 16 år. Hun sad hele dagen ved bordet med sin laptop. Hun talte om, hvor ensomt det føltes, om frygten for smitte (som var reel nok på det tidspunkt) og om, hvor svært det var at forestille sig en fremtid. Jeg fik simpelt hen så ondt af den pige. Der var ikke andet i verden end ting, der gjorde hende bange. Tryghed var lig med sterilitet.

Hver aften gik Mette Frederiksen i statskvindemodus og sagde, at vi må vænne os til tanken om, at verden efter COVID-19 ikke bliver den samme. Der kommer år med social afstand, forsamlingsloft og pladsbillerter. En ung mand beskrev, hvor brat det var sket. Eleverne vidste ikke, at skolen skulle lukke, da de gik hjem. Alting forsvandt – »og man fik ikke engang sagt farvel«.

Det var og er præcis min oplevelse. Jeg er vant til at være alene og arbejde hjemme i hverdagen. Der kan gå uger, hvor jeg ikke ser andre end min familie. Men jeg er vant til at have et valg. Til at vide, at samfundet findes, og jeg kan opsøge det, hvis jeg vil. Det var helt, som den unge mand sagde: Strukturen brød ned, og ingen så det komme. Vi fik ikke engang sagt farvel.

Der var et nulpunkt, hvor alt syntes udraderet: økonomien, humøret, landet vi kendte. Ulla Terkelsen rapporterede fra sin altan i et mennesketomt Cannes, hvor jeg for første gang i 27 år ikke skulle til filmfestival. Hver uge kom apokalyptiske ledighedstal. Flere mundbind, mere afstand, evige aflysninger.

2020 skulle være et strålende år. Allerede tallet er smukt, klart og enkelt. Det gik så godt. Vi abonnerer på Børneavisen, som Ava læser hver tirsdag med voksen kendermine. Hun ser nyheder på Ultra-Nyt, hvor man ofte får god og

ILLUSTRATION: GITTE SKOV

ærlig besked. Vi har gemt Børneavisen fra den 4. februar. På forsiden står der: »Ugens Tema – Vær ikke bange for corona-virus i Danmark.«

Det var jo, hvad vi troede. Man ser et halvt år gamle tv-billeder fra et helt andet land. Folk flokkes, sveder sammen, danser og går til koncert. Vi er nære med hinanden

alle vegne. Det er en anden mentalitet, og den kommer næppe tilbage. Pigen i køkkenet fik aldrig mærket verden på den måde.

For os kom tøbruddet tidligt i maj. Ava fyldte otte år og var lige så ivrig og glad, som hun plejer, skønt gæsterne måtte komme i hold. Ved dagry kom mellemste og ældste storesøster. Vi sang, og Mor holdt højtidelig tale. Der var en gamerstol, en kæde med anker-kors-hjerte i guld og et lyserødt Instax-kamera, der tager gammeldags papirbilleder.

Vi talte med Farmor i telefonen. Jeg har ikke set hende siden januar. Hun er 84 og sidder i kørestol. Hun fik benet amputeret samme uge, som corona kom. Farmor er stoiker. Selv en anti-empatiker ville medgive, at hun bør skånes. Snakken om, hvad et liv er værd – og de »rationelle« argumenter – er nok noget af det værste ved tidsånden her i Corona.

MEN DER VAR ENDELIG GLÆDE. Jeg gav mig til at klippe tjørnehækken, der var blevet høj og tæt. Og nogen må have kysset Tornerose, for verden kom til live. Det var atter som i eventyret. Køkkendrenge fik sin lussing. Statsministeren fik skældud for sin håndtering af krisen. Ingen kunne helt forstå, hvad der var sket, men det stod klart, at landet var vågnet.

Jeg vil huske de første uger som en god tid. Alle gjorde deres bedste. Alle tænkte konstruktivt og fik arbejdet gjort. Vi var hjemme og tætte med Ava. Så kom den lange dvale-tilstand. Nogle sang med Phillip Faber. Jeg sad for det meste og skrev. Jeg brugte ikke de digitale tilbud om corona-teater og virtuel filmfestival. Oplevelsesindustrien migrerer. Jeg vil helst være fysisk til stede.

Så hvad har vi lært? Vi har ingenting lært. Mennesket er – heldigvis – uforbederligt optimistisk sat sammen. Som salig Kevin Ayers udtrykte det: »Blue is the colour of sky – and I won't even try – to explain how or why – I'll just show you the sky.«

Blå er himmelfarven. Og jeg vil end ikke prøve på at forklare hvordan og hvorfor. Jeg vil bare vise dig himlen.

Der var engang et land, som hed Corona. Forhåbentlig ser vi det ikke igen.

UDVALGT AF

PODCAST

Wind of Change
Patrick Radden Keefe

I 1990 udgav det vesttyske rockband Scorpions »Wind Of Change«, powerballaden over alle powerballader, som i store dele af verden blev en uofficiel hymne for afslutningen på Den Kolde Krig.

I en ny podcast undersøger The New Yorker-journalisten Patrick Radden Keefe det afsindige rygte, at CIA var indblandet i sangens tilblivelse. Det er den slags afsindighed, som konspirationsteorier er gjort af, men Radden Keefe går nysgerrigt og insisterende til værks, og i løbet af otte afsnit kommer vi glædeligt tilbage til firsernes rockscene og dybt ind i CIAs brug af såkaldt »blod magt«. Kan et katarsis-svulmende omkvæd være et storpolitisk våben? Her får vi et uventet svar på, hvad kulturen kan. *JoFo Spotify o.a.*

FOTOSAMTALER

Yale Photo Pop Up Lecture Series
Gregory Crewdson

På Yale School of Art gik fotografen Gregory Crewdson straks i gang med at lave digitale kunstnersamtaler for sine fotografistuderende, da skolen lukkede ned. Den første var med billedkunstneren Kara Walker den 1. april, og den sidste af i alt 28 var 10. maj med filminstruktøren Wes Anderson. Samtalerne, hvor man også kan møde skuespillere som Cate Blanchett og Tilda Swinton og fotografer som Nan Goldin og Wolfgang Tillmans, varer mellem 40 og 60 minutter, og de fleste ligger online. Den intime skærmform, hvor man er »hjemme hos« og helt tæt på, og hvor de unge kunststuderende kan stille berømthederne spørgsmål, fungerer rigtigt godt og er meget mere nærværende end traditionelle *art talks* med hundredvis af tilhørere. *MeSa www.art.yale.edu/photo-pop-up-lecture-series*

SELVOMSORG

Insta-terapi
Lisa Oliveira o.a.

For os, der absolut ikke kan nøjes med at gå jævnligt til psykolog i det analoge liv, er der heldigvis også mulighed for at dykke ned i en verden

FOTO: NICK CAVE

FOTO

Indre verdener
Nick Cave

Mens man venter på, at Nick Cave-udstillingen *Stranger than Kindness* endelig åbner den 8. juni på Den Sorte Diamant, kan man i en artikel fra 2018 i magasinet *AnOther* leve sig ind i hans indre verden gennem en serie dragende snapshots med Caves ledsagende ord. Muligvis får man også selv en faible for at lave fine tableauer ud af alle sine ting. *laur*

www.anothermag.com/art-photography/12546/nick-cave-shares-polaroids-offering-a-glimpse-into-his-inner-world

af gratis terapi i mundrette stykker på Instagram. Det terapeutiske community er et beroligende univers af douce farver, helende mantraer og endeløse to-do-lister over alle de løse ender i ens personlighed. Følg for eksempel Lisa Olivera, @lisaoliveratherapy, som tålmodigt giver råd om at finde sin autenticitet, og hvordan man er sin egen omsorgsfulde moderskikkelse. Bliver det for blødt, er der strålende Nedra Glover Tawwab, @nedratawwab, som giver én de brutalt ærlige sandheder, ens venner er for konfliktsky til at smide i ens åbne ansigt. Hun er især glad for lister, der prikker til ens emotionelle mangel, som: »Livet er for kort til: selvmedlidenhed, inautentiske forhold, at drømme uden at sætte mål.« *lime Instagram*

STREAMING

Designer of Dreams
Dior

Hvad enten man fik set den store Dior-udstilling *Designer of Dreams* i Paris eller London eller ej, kan man nu i en timelang film være med bag kulisserne i Musée des Arts Décoratifs i Paris. Utrolige rober hentes frem af gemmerne og gøres klar med damp, forstærkninger og fine sting, mens kuratorerne og den aktuelle chefdesigner Maria Grazia Chiuri fortæller om Christian Dior. Ved at gribe tilbage til fortidens silhuetter

gjorde Dior paradoksalt nok oprør mod den herskende mode – en reaktionær rebel! Skønne gamle filmklip giver historisk dybde, mens man måber over, hvor enormt arbejdet bag en udstilling er. Og over den smukke færdige udstilling! *laur YouTube/Dior*

MUSIKMINDER

The Quiet One
Instr.: Oliver Murray

82-årige William George Perks Jr. er bedre kendt som Bill Wyman, bassist i The Rolling Stones fra dannelsen i 1962, til han i 1992 sagde tak og farvel. Han kaldtes både »Stoneface« og »The Quiet One«, og modsat bandets andre medlemmer flirtede han hverken med stoffer eller sprut. Til gengæld samlede han tonsvis af *memorabilia* – film, fotos, dagbøger og dokumenter – fra gruppens turneer og pladeindspilninger, og i filmen om ham ser vi ham sidde bøjet over arbejdsbordet i de analt tjekkede kælderlokaler, hvor hans samling opbevares. Samlingen er råstoffet i filmen om hans liv før, under og efter The Stones, en underholdende historie, inklusive det skandaløse ægteskab i 1989 med den dengang kun 18-årige Mandy Smith. Stille, måske, men ikke kedelig. *Lyng filmstriben.dk*

SOMMERÅBENT
MAN-LØR 9-23
SØN 9-18

LOUISIANA

For at skabe bedre plads til alle har vi indført nye, udvidede åbningstider + bestilling af timeslots - Se Louisiana.dk